

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Ing. P. H.**, zast. Mgr. Patrikem Personou, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 1916, Uherský Brod, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, proti nezákonnému zásahu žalované, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 A 200/2015-93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Patrika Persony, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem. Nezákonný zásah spatřoval v tom, že jej žalovaná přípisem ze dne 3. 8. 2015 předvolala, aby se k ní dne 26. 8. 2015 v 9:30 hodin dostavil za účelem provedení identifikačních úkonů k získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“). V době předvolání byl žalobce trestně stíhán pro skutky kvalifikované jako zločin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248

odst. 2 alinea 3, odst. 4 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kterého se měl dopustit jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

[2] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem určil, že zásah byl nezákonný. Tento závěr odůvodnil tím, že žalovaná nemůže při výkonu pravomoci dle § 65 odst. 1 zákona o Policii vycházet výlučně z podmínek uvedených v tomto ustanovení, tedy pouze z toho, zda je předvolaná osoba obviněná či podezřelá z úmyslného trestného činu. Žalovaná je povinna posuzovat i přiměřenost opatřování osobních údajů postupem dle § 65 odst. 1 zákona o Policii, což musí být schopna odůvodnit konkrétními skutečnostmi. Žalovaná v řízení před městským soudem poukázala toliko na kriminologické či kriminalistické aspekty věci a na povahu trestné činnosti, její rozsah, počet obviněných a skutečnost, že odmítli vypovídat. Tyto důvody ovšem nepovažoval městský soud za dostatečné, neboť se buď netýkají individuálních okolností daného případu, nebo nejsou způsobilé odůvodnit závěr o nezbytnosti opatřit osobní údaje žalobce pro jeho budoucí identifikaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve skutečnosti, že si městský soud odporuje v závěru, zda se v tomto případě vůbec jedná o zásah. Nejprve totiž dospěl k tomu, že se jedná toliko o „organickou součást postupu policie podle § 65 zákona o Policii“, nikoliv tedy o samostatný zásah. Následně ovšem považoval skutkový děj popsáný v bodě 1 rozsudku za zásah, aniž by tento obrat jakkoliv vysvětlil. Stěžovatelka rovněž poukazuje na to, že k samotnému odebrání vzorků vůbec nedošlo, má tedy za to, že nedošlo ani k zásahu do práv žalobce, přičemž odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2022, č. j. 6 A 198/2017-113.

[5] Stěžovatelka namítá, že městský soud vůbec nezkoumal, zda byly naplněny podmínky § 65 zákona o Policii. Ohledně odůvodnění aplikace tohoto ustanovení nevzal v úvahu stávající judikaturu. Především si městský soud nesprávně vyložil judikatorní vývoj, kdy v rozporu se svým tvrzením použil právě starší judikaturu, zatímco novější odmítl jako neinspirativní. Městský soud rovněž nedostatečně reflektoval argumentaci stěžovatelky ohledně naplnění všech nutných podmínek. Stěžovatelka dále poukazuje na několik obdobných případů týkajících se osob, které jsou či byly obviněnými ve stejné trestní věci jako žalobce, s tím, že v nich soudy rozhodly odlišně. Konkrétně se jedná o věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 263/2016 a městského soudu pod sp. zn. 10 A 150/2015 a sp. zn. 6 A 198/2017.

[6] Stěžovatelka dále poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud podal předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) za účelem vyjasnění vztahu směrnice 2016/680 (o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání

pokračování

trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů) a nařízení 2016/679 (GDPR) a dalších souvisejících otázek (viz usnesení NSS ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022-49). Dle stěžovatelky se předkládané otázky týkají i tohoto případu, a to zejména otázka, zda je v daném případě aplikovatelný § 29 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Městský soud měl proto řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora, jak to učinil v jiných věcech týkajících se dané problematiky, stejně jako Nejvyšší správní soud.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že předvolání nelze považovat za nezákonný zásah. Dále poukazuje na to, že žádnou škodu nezpůsobil, neboť v souvislosti s trestným činem porušování pravidel hospodářské soutěže podle § 248 trestního zákoníku lze hovořit toliko o „opatření neoprávněné výhody“, což je podstatný rozdíl pro posouzení zákonnosti zásahu. Žalobce považuje za irrelevantní, že k odebrání vzorků DNA v konečném důsledku nedošlo, ostatně se tak nestalo především v důsledku předběžného opatření nařízeného městským soudem. Žalobce dále upozorňuje, že na jednu stranu žalovaná tvrdí, že k odebrání vzorků přistupuje co nejdříve po sdělení obvinění, žalobce byl ovšem vyzván k podrobení se odebrání vzorků více než jeden rok po sdělení obvinění. Není proto zřejmé, jaká událost odůvodňující tento postup měla v mezidobí nastat. Naopak, dle názoru žalobce lze usuzovat spíše na pokles míry podezření, neboť postupně docházelo k zastavování trestního stíhání některých osob obviněných ve stejné trestní věci, ve které byl obviněn žalobce. Tvrdí-li stěžovatelka, že se měl žalobce dopustit „zločinu vysokého stupně škodlivosti“, tak tyto závěry z ničeho nevyplynou. O opaku svědčí, že byl žalobce odsouzen toliko za přečin, a to k peněžitému trestu ve výši 90.000 Kč. Závěrem žalobce argumentuje, že v daném případě nemohlo být použito § 65 odst. 1 zákona o Policii proporcionální sledovanému účelu, neboť individuální okolnosti případu nemohly ve stěžovatelce vyvolat obavu, že žalobce bude páchat další trestnou činnost.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání potřebné k výkonu advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Ve vztahu k námitce poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti je třeba přisvědčit stěžovatelce, že bod 39 odůvodnění není zcela vhodně formulován. Nicméně nelze ohlédnout od toho, že se jedná toliko o narativní část odůvodnění, která pouze rekapituluje procesní vývoj věci, konkrétně výzvu městského soudu směřovanou vůči žalobci k úpravě žalobního petitu. Tuto část odůvodnění tak nelze považovat za věcné posouzení žaloby, které začíná až bodem 44. V části obsahující vlastní

argumentaci soudu ve vztahu k důvodnosti uplatněné žaloby již městský soud důsledně vychází z toho, že výzva stěžovatelky je zásahem do práv ve smyslu § 82 s. ř. s. Z tohoto úhlu pohledu tak nelze hodnotit odůvodnění rozsudku jako vnitřně rozporné, jak tvrdí stěžovatelka.

[11] Městský soud přitom správně vyšel z toho, že samotné předvolání zaslané stěžovatelkou žalobci, jímž byl vyzván, aby se dostavil k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii, je obecně zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz rozsudky NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, a ze dne 25. 3. 2022, č. j. 2 As 237/2020-40, a nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, bod 77). Stěžovatelka pomíjí, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2022, č. j. 6 A 198/2017-113, jehož závěru se dovolává, posuzoval městský soud zásah, jenž spočíval v neformálním telefonickém podání informace, že se má daná osoba dostavit k provedení úkonů dle § 65 odst. 1 zákona o Policii. V nyní posuzované věci, stejně jako ve výše citované judikatuře, se ovšem jedná o případy, kdy žalobce obdržel písemné předvolání, s jehož neuposlechnutím byly spojeny nepříznivé následky, a které tedy mělo donucující charakter.

[12] Další námitka je rovněž formálního charakteru. Stěžovatelka jí poukazuje na rozpor v odůvodnění rozsudku (bod 52), v němž městský soud uvedl, že vycházel z novější judikatury (míněn je rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30) v porovnání s judikaturou, na kterou odkazovala stěžovatelka ve vyjádření k žalobě (rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40, a ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 As 27/2018-63). Stěžovatelce lze přisvědčit, že jeden z rozsudků, jehož závěru se dovolávala, byl vydán až po vydání rozsudku č. j. 2 As 164/2019-30, z něhož vyšel městský soud. Stěžovatelka nicméně sama uvádí, že uvedená faktická nesprávnost sama o sobě nezpůsobí nezákonnost napadeného rozsudku, má ovšem za to, že právě použití starší judikatury městským soudem způsobilo nezákonnost napadeného rozsudku. Žádný takový rozpor ovšem Nejvyšší správní soud nespatřuje. Judikatura Nejvyššího správního soudu, která je v této věci relevantní, jistě nepřinesla žádný ostrý předěl, či dokonce obrat v náhledu na aplikaci § 65 odst. 1 zákona o Policii. Lze hovořit nanejvýš o postupném vývoji či zpřesňování. Nelze proto dovozovat, že by např. rozsudek č. j. 2 As 164/2019-30 byl nadále nepoužitelný. Naopak, v něm vyjádřené závěry akceptoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 4 As 27/2018-55, jehož se stěžovatelka dovolává (viz jeho bod 29). Lze zmínit, že stěžovatelka v různých částech kasační stížnosti sice pracuje s judikaturou (zejména Nejvyššího správního soudu), ovšem dovozuje z ní nesprávné závěry, resp. přehlíží individuální okolnosti posuzovaných případů a neodpovídajícím způsobem vytrhává formulované právní názory z kontextu.

[13] Městský soud tak zcela správně aplikoval na projednávanou věc aktuální judikaturu. Proto ani tato formulační nepřesnost v odůvodnění napadeného rozsudku nemůže mít za následek jeho nezákonnost. Pro úplnost lze shrnout, že městským soudem použitá judikatura spočívá na závěru, že § 65 odst. 1 zákona o Policii lze aplikovat (po splnění formálních podmínek tam uvedených) pouze v situacích, kdy lze odebrání vzorků DNA či jiných osobních údajů považovat za nezbytné, resp. přiměřené. K závěru o nezbytnosti tohoto opatření lze dospět toliko na podkladě individuálních okolností, především se jedná o dosavadní trestnou činnost žalobce, typovou a individuální závažnost trestné činnosti a

pokračování

osobu pachatele (viz např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 2 As 164/2019-30, bod 27, či rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 241/2019-46, body 17 a 18). Vzhledem k tomu, že smyslem odebrání osobních údajů dle § 65 odst. 1 zákona o Policii je usnadnit budoucí vyšetřování jiné trestné činnosti, lze k tomuto zásahu do práv přistoupit pouze tehdy, jestliže okolnosti konkrétního případu vytváří předpoklad, že by se daná osoba mohla i v budoucnu dopouštět trestné činnosti.

[14] Stěžovatelka sice správně poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, kdy bylo předvolání k provedení identifikačních úkonů dle § 65 odst. 1 zákona o Policii shledáno v souladu se zákonem ve vztahu k osobě, které bylo kladeno za vinu spáchání hospodářského trestného činu, jak tomu je i v případě žalobce. To ovšem nic nemění na závěru, že je třeba pečlivě hodnotit konkrétní okolnosti. Ty právě stěžovatelka ve své argumentaci pomíjí. Např. ve věci, k níž se vztahuje rozsudek NSS č. j. 4 As 168/2013-40, byl žalobce osobou odsouzenou (nikoliv pouze obviněnou jako v nyní projednávané věci), a to za zvlášť závažných zločin, a navíc se dopustil i jiné trestné činnosti, včetně trestných činů proti životu a zdraví (shodně viz rozsudek NSS č. j. 5 As 254/2019-49, bod 29). V rozsudku č. j. 4 As 27/2018-55 (bod 36) Nejvyšší správní soud poukázal na to, že žalobce byl vedle trestného činu, z něhož byl obviněn, odsouzen pro typově stejnou trestnou činností (podvod), jež byla ještě závažnější a s vyšší škodou, tedy opakovaně se dopouštěl majetkové trestné činnosti a opakovaně působil značnou škodu. Tato okolnost vedla Nejvyšší správní soud k závěru, že provedení identifikačních úkonů nebylo nepřiměřené a neopodstatněné.

[15] Stěžovatelka dále namítá, že městský soud dostatečně nezohlednil její argumentaci odůvodňující přiměřenost aplikace § 65 odst. 1 zákona o Policii. Předně je třeba konstatovat, že stěžovatelka v souvislosti s touto otázkou především převzala své vyjádření k žalobě. Smyslem řízení o kasační stížnosti je ovšem polemika s rozhodnutím krajského soudu, nikoliv pouhá rekapitulace podání, které stěžovatelka učinila ještě před vydáním napadeného rozsudku (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, bod 8). Je sice pravdou, že městský soud vypořádal argumenty stěžovatelky, kterými odůvodňovala použití § 65 odst. 1 zákona o Policii, velmi stručně. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud neshledal v její argumentaci individuální důvody, kterými by bylo nutné se podrobněji zabývat. Většina argumentů se týká totiž statistik kriminality či recidivy a obecně pozitivního kriminalistického dopadu § 65 odst. 1 zákona o Policii. V tomto ohledu měla argumentace stěžovatelky spíše charakter důvodové zprávy než individuálního posouzení střetu práva žalobce na informační sebeurčení a zájmu společnosti na prevenci, odhalování a vyšetřování kriminality. Tato argumentace je tedy, jak uvádí i městský soud, nedostatečná, neboť by bylo možné odebrat vzorky prakticky v případě jakéhokoliv úmyslného trestného činu (nadto stěžovatelka žádné statistiky ani nepředložila).

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti městskému soudu vytýká, že vůbec nevzal v úvahu dosti pregnantně vymezené konkrétní důvody výzvy uvedené ve vyjádření k žalobě, případně tyto důvody zredukoval a označil za irelevantní. Konkrétně však zmiňuje pouze existenci dalšího podezření na páchaní trestné činnosti, které bylo projednávané odborem závažné hospodářské trestné činnosti Národní centrály proti organizovanému zločinu pod č. j. 1144/2016 a č. j. 7413/2018. Konkrétně však stěžovatelka k tomuto prověřovanému

podezření neuvádí vůbec nic (tedy co bylo jeho předmětem a jakou roli v tom hrál žalobce – tedy kromě toho, že by podezřelý), žádné listiny k tomu nikdy nepředložila. Z uvedených čísel jednacích lze nicméně dovodit, že toto prověřování mělo probíhat v letech 2016 a 2018, tedy nelze jím odůvodňovat zákonnost předvolání ze dne 3. 8. 2015. Lze doplnit, že zmíněné podezření mělo být odloženo podle § 159a odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), tedy z důvodu, že se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání. Z této skutečnosti tedy nelze při posuzování zákonnosti předvolání dovozovat, že by stěžovatelka mohla důvodně vycházet z předpokladu, že se žalobce dopustil trestné činnosti opakovaně. Městský soud naopak stěžovatelce zcela správně vytkl, že při odůvodňování přiměřenosti zásahu vůbec nevzala v potaz dosavadní bezúhonnost žalobce či fázi trestního řízení, ve které k předvolání přikročila (tzv. sílu podezření – viz bod 36 rozsudku č. j. 5 As 254/2019-49). Stěžovatelka tedy nepředestřela žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že v případě žalobce existuje důvodná obava z dalšího páčání trestné činnosti. Odhalování a vyšetřování další trestné činnosti je přitom účelem, který opravňuje zasáhnout do práva na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že jejím úkolem je chránit veřejný pořádek, bezpečnost osob, majetku a předcházet trestné činnosti (viz § 2 zákona o Policii), což není jednoduché. Těmto hodnotám nemůže být ovšem dána absolutní přednost před právy a oprávněnými zájmy dotčených osob (v tomto případě žalobce), která musí stěžovatelka šetřit a zasahovat do nich jen v nezbytném rozsahu [viz § 2 odst. 3 správního řádu a § 11 písm. c) zákona o Policii].

[18] S ohledem na stěžovatelčino vyjádření k žalobě vyvstává dokonce otázka, zda stěžovatelka před samotnou výzvou k odebrání vzorků, která sama o sobě neobsahuje žádné odůvodnění přiměřenosti, vůbec učinila individuální správní uvážení vycházející z požadavku přiměřenosti zásahu do práv, jak vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, či zda se nyní jen snaží obhájit svůj postup *ex post*. Lze poukázat např. na následující pasáž vyjádření k žalobě, kterou stěžovatelka zopakovala rovněž v kasační stížnosti: *„Zákonné oprávnění, ale současně také povinnost, provést identifikační úkon, který osobu umožní identifikovat v případě, že se v budoucnu dopustí trestného činu a zanechá po sobě stopy, vyplývá především z faktického stavu páčání trestné činnosti a na základě toho zpracovávaných statistik, je tedy v souladu s kriminologickými výzkumy ukazujícími na zvýšenou pravděpodobnost recidivy pachatelů úmyslných trestných činů. Trestné činy úmyslné, kterých se pachatel dopustí, spáchat chce (nebo je srozuměn s tím, že je spáchá) a vědomě tedy porušuje zákon, neboť ho porušit chce (je s tím srozuměn). Z relevantních statistik vyplývá skutečnost, že ze stíhaných osob je více jak polovina recidivujících pachatelů, kdy mnohdy dochází k recidivě nestejnorodé.“* (pozn. zvýraznění provedl Nejvyšší správní soud). K tomuto lze dodat, že aplikace § 65 odst. 1 zákona o Policii neukládá stěžovatelce povinnost, ale jednoznačně možnost (k tomu srov. slovo „může“ v návěti ustanovení, či podrobněji rozsudek č. j. 4 As 27/2018-55, body 25 a 26). Lze se domnívat, že stěžovatelka striktně vycházela z pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, který ukládá v případě osoby v procesním postavení obviněného vyžádat provedení všech identifikačních úkonů. V tomto rozsahu však pokyn překračuje meze zákona (viz rozsudek č. j. 3 As 335/2017-33). Odebrání DNA či jiných

pokračování

vzorků nelze rozhodně odůvodňovat (především) faktickým stavem páchání trestné činnosti či statistikami, které ze své podstaty neodráží specifika konkrétního případu a pachatele.

[19] Pochybnosti, zda se stěžovatelka snažila šetřit žalobcova práva, neodstraňuje ani následující pasáž z vyjádření k žalobě, resp. z kasační stížnosti: „*V některých případech však zákonodárce sám tím, že stanovil konkrétně podmínky určitého typu zásahu do práv, již rovněž stanovil míru přiměřenosti, kterou považuje za akceptovatelnou. Za tento lze zcela jistě považovat i postup dle § 65 zákona č. 273/2008 Sb.*“ Je zřejmé, že tento stěžovatelčin závěr zcela ignoruje judikaturu, kterou Nejvyšší správní soud krátce rekapituluje výše a která má sloužit jako vodítko k posouzení přiměřenosti aplikace § 65 odst. 1 zákona o Policii (především) v kontextu žalobcova práva na informační sebeurčení podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

[20] Z citovaných pasáží vyjádření stěžovatelky k žalobě je patrné, že se v dané věci nemusí jednat o ojedinělé selhání stěžovatelky, nýbrž o systémový nedostatek, jenž svědčí o nedostatečném promítnutí závěrů judikatury do správní praxe. Stěžovatelka se sice dopustila zásahu do žalobcových práv před tím, než se etablovala ucelenější judikatura k výkladu § 65 odst. 1 zákona o Policii, nicméně argumentace, kterou ve svých podáních obhájí svůj postup, byla uplatněna v červenci 2022 a poté v kasační stížnosti. Pokud tedy stěžovatelka uvázla ve starších stereotypch svého uvažování, které sama doposud nebyla schopna či ochotna přehodnotit v návaznosti na vyvíjející se judikaturu, je nejvyšší čas, aby svoji praxi uzpůsobila judikatorním požadavkům, a tedy vyvarovala se nezákonných (ba dokonce neústavních) zásahů do práv jednotlivců.

[21] Stěžovatelka poukazuje rovněž na případy obviněných ve stejné trestní věci, kteří se rovněž bránili proti předvolání k provedení identifikačních úkonů zásahovou žalobou. Tvrdí, že tyto případy byly posouzeny odlišně než nyní projednávaná věc. Toto tvrzení stěžovatelky je ovšem značně zavádějící. Žaloba Ing. P. M. byla městským soudem odmítnuta, neboť byla podána opožděně (viz usnesení městského soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 9 A 232/2015-104), což bylo následně potvrzeno rozsudkem NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 263/2016-31 (ten posuzoval výlučně včasnost žaloby). Žalobu pana Z. S. městský soud zčásti meritorně projednal a zamítl, nicméně stalo se tak s odůvodněním, že žalobce byl o odebrání vzorků vyrozuměn toliko telefonicky a bez poučení o následcích nesplnění povinnosti dostavit se k provedení identifikačních úkonů. Nehrozila-li mu žádná sankce, nemohlo být ani zasaženo do jeho práv s tím, že právě tuto skutečnost považoval městský soud za významnou pro odlišení se od judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek městského soudu ze dne 20. 10. 2022, č. j. 6 A 198/2017-113, body 33 a 34). A řízení o žalobě JUDr. A. M. bylo usnesením městského soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 10 A 150/2015-170, zastaveno pro uspokojení navrhovatele po podání žaloby, neboť oba žalovaní (útvary Policie) sdělili, že s ohledem na pravomocné zproštění JUDr. M. obžaloby jej nadále nebudou předvolávat k provedení identifikačních úkonů. Stěžovatelka tak sice formálně má pravdu, že soudy rozhodly v ostatních případech odlišně, ovšem učinily tak za zcela odlišných procesních a skutkových okolností těchto případů. Stěžovatelka naopak nepoukázala ani na jediný případ týkající se dané trestní věci, kdy by správní soudy vydaly ve skutkově srovnatelných případech odlišné meritorní rozhodnutí.

[22] Další okruh námitek směřuje k tomu, zda byly splněny podmínky, aby mohl vůbec městský soud rozhodnout. Stěžovatelka poukazuje na usnesení NSS ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022-49, kterým přerušil řízení z důvodu předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Stěžovatelka má za to, že měl městský soud vyčkat rozhodnutí Soudního dvora a do té doby řízení přerušit. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 275/2022-28, dovodil, že krajský soud, před nímž vyvstane otázka výkladu unijního práva, nemá povinnost přerušit jím vedené řízení a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora, i když ví o jiném, před Soudním dvorem již probíhajícím řízení, jehož předmětem je zodpovězení stejné právní otázky týkající se výkladu unijního práva. Byť není vázán povinností přerušit řízení, má vždy možnost postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a raději vyčkat rozhodnutí Soudního dvora, pokud je to postup s ohledem na okolnosti případu vhodný.

[23] Z toho plyne, že městský soud neporušil žádnou povinnost, jestliže o žalobě rozhodl, aniž vyčkal rozhodnutí Soudního dvora ve věci předložené mu Nejvyšším správním soudem. Na posuzovanou věc dopadá toliko první otázka položená Nejvyšším správním soudem, tedy zda lze odebrat genetické údaje všech osob podezřelých nebo obviněných ze spáchání úmyslného trestného činu (bez další diferenciace), a otázka třetí, tedy zda lze za dostatečný právní podklad považovat judikaturu. Druhá otázka směřuje k uchovávání vzorků a netýká se nyní projednávané věci. Nelze přitom odhlédnout od toho, že odpověď na první otázku již Soudní dvůr podal, byť v jiné věci, nikoliv k předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem. „Článek 10 směrnice 2016/680, vykládaný ve spojení s čl. 4 odst. 1 písm. a) a c), jakož i s čl. 8 odst. 1 a 2 této směrnice, musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, které stanoví systematické shromažďování biometrických a genetických údajů každého obviněného z úmyslného trestného činu stíhaného z úřední povinnosti za účelem jejich registrace, aniž stanoví příslušnému orgánu povinnost určit a prokázat, zda je toto shromažďování zcela nezbytné k dosažení konkrétních sledovaných cílů a dále zda těchto cílů nelze dosáhnout opatřeními, která představují méně závažný zásah do práv a svobod dotyčné osoby.“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 1. 2023 ve věci C-205/21). Tento právní názor, jakkoliv se týká právních předpisů, které nejsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné *rationae temporis*, odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, která je výše shrnuta a podle níž byla daná věc posuzována. Odpověď na třetí otázku, ať bude jakákoliv, nemůže nijak vylepšit postavení stěžovatelky v tomto sporu, neboť rozsudek městského soudu není založen na tom, že by právní úprava umožňující provádění identifikačních úkonů byla nedostatečná. Je tedy zřejmé, že v řízení před městským soudem nebyly dány žádné okolnosti, pro něž by bylo přerušení řízení minimálně vhodné. Takové důvody neexistují ani v řízení o kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud řízení nepřerušil a o kasační stížnosti rozhodl. Takto ostatně postupoval i ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 252/2021 (viz rozsudek ze dne 15. 6. 2023). Odkazuje-li stěžovatelka na řízení, které přerušeno bylo (usnesení NSS ze dne 17. 2. 2023, č. j. 2 As 147/2022-63), je třeba oponovat, že v této věci mohou být relevantní i další otázky předkládané Soudnímu dvoru, neboť v tomto případě již k samotnému odebrání osobních údajů došlo.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo má naopak procesně úspěšný žalobce, jemuž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem. Výše těchto nákladů je představována odměnou za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], celkem tedy 3.400 Kč. Tato částka je navýšena o 21 %, neboť zástupce žalobce je plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu